

Divi Thomæ vitam crucem continuam, et iuge martyrium fuisse nemo est qui ambigat, cum ipse et regulam quam sectatus est, et omnia regularis vitæ exercitia usque ad mortem quam perfectissime servaverit. *Signum sapientiæ est bene incipere, melius continuare et optime finire*, inquit S. Vincentius Ferrerius (ser. de S. Thoma); ipse autem Thomas fuit vir ille sanctus et sapiens, qui bene incepit, dum frustra renitentibus parentum conatibus, qui omnem moverunt lapidem, ut eum a religione avocarent, ipse firmiter in sancto proposito stetit et durioribus vitæ religiosæ exercitiis se dedit. Ipse etiam melius est prosecutus, quia semper ivit de virtute in virtutem, et quo in religione factus est atate provectior, eo fuit regularis vitæ exercitiis addictior. Ipse tandem optime finivit, quia in vitæ regularis exacta et perfecta observatione usque in finem perseveravit, ejusque finem fuisse sanctum manifestavit Deus tum revelans ei mortis suæ diem, tum variis miraculis et prodigiis mortem ejus illustrans, quæ eum sanctitate plenum extitisse probarunt et divulgaverunt. Demiremur incomparabilem hunc virum, qui scientia, veritate et sanctitate plenus fuit, et itidem iisdem perfectionibus repleti ambiamus. *Divus Thomas* a Christo accepit scientiæ plenitudinem, cum habuerit *scientiam universalem sine confusione, profundam sine vanitate et utilem sine interesse*; conemur et nos sublimem hanc scientiam participare. *Divus Thomas* de plenitudine Christi accepit veritatem, cum veritatis *sponsus, magister et protector fuerit*; pro viribus et nos hujusce veritatis participes fieri contendamus. *D. Thomas* de plenitudine sanctitatis Christi accepit, quia in *prædicationibus, orationibus et exercitiis regularibus* sanctus fuit; hujus et nos sanctitatem pro viribus æmulemur. Dicit forte aliquis: tam altam scientiam assequi non valeo. Esto quidem; verum qui alta sapere nequit, crassæ saltem ignorantie tenebras a se expellat et salutis necessaria addiscere conetur. Dicit alius: veritatis magister et protector esse non possum. Esto, quod sic se res habeat; penes omnes tamen est veritatem desponsare, eique inseparabiliter adhærere; possunt omnes veritati ita conjungi, ut nihil falsum,

nihil erroneum unquam proferant; veritatem ergo quisque verum in sponsam eligat, ita quod ab eo voluntariis mendaciis nunquam separetur. Ac præsertim debet quisque cum D. Thoma repleti sanctitate. Elegit nos Deus, ut *essemus sancti et immaculati* (Ephes. 1, 4); non elegit nos, ut essemus pleni superbia, ira, avaritia, luxuria et omni vitiorum genere; atvero ut essemus omni sanctitate pleni, seu, ut explicat Doctor Angelicus, *elegit nos, ut essemus sancti virtutibus et immaculati a vitis*. Jam heu! plerique hominum non sanctitate, sed vitio replentur; plerique habentur similes iis, quos D. Paulus dicit esse *repletos iniquitate, malitia, fornicatione, avaritia, nequitia; plenos invidia, homicidio, contentione, dolo, malignitate* (Rom. 1, 29). O quales plenitudines! hi quidem non erunt in *plenitudine sanctorum* (Eccli. 24, 17); in plenitudine damnatorum scribentur et nisi corda sua effundant, malitiamque, qua pleni sunt evomant, cum damnatis æternam cruciabuntur. Effundite ergo corda vestra; omnia a vobis peccata expellite et repleamini humilitate, benignitate, patientia et omni sanctitate, ut cum Doctore Angelico æternam felicitatem assequi valeatis. *Amen.*

DE SANCTO JOSEPH

CONCIO PRIMA.

Pater tuus et ego dolentes querebamus te (Luc. 2, 48).

De Philippo Macedonum rege refert Sabellius, quod cum eximius quidam orator elogium ejus conficere suscepisset, totam laudum illius segetem ex hoc uno sumpsit, quod Magni pater esset Alexandri: *hoc unum dixisse sufficit, filium te habuisse Alexandrum*. Amplam quidem laudum materiam desu-

mere potuisset ad illustri majorum ejus genealogia, a regia dignitate qua eminebat, ab animi magnitudine qua pollebat, a felicitate qua fruebatur, necnon ab aliis corporis et animæ dotibus quibus florebat; attamen patris Alexandri Magni dignitatem ita sublimem, augustam et memorandam arbitratus est, ut nihil ei addi debere censuerit: *hoc unum dixisse sufficiat*. Oratoris mihi nunc incumbit munus, non ut terreni regis, verum ut Joseph Regis regum patris gloriosissimi elogium contextam; quem sane ab illustri regum et pontificum, a quibus descendit prosapia, a mirabilibus quibus emicat virtutibus, a divinis favoribus quibus affluit, necnon a quam maxime venerando sponsi B. V. titulo, quo decoratur, plurimum commendare possem; at ex patris Christi qualitate tantum gloriæ, honoris, dignitatis ac felicitatis ad sanctum Josephum redundat, ut ex hoc uno quod pater fuerit, totum illius encomium elicere contendam: *hoc unum dixisse sufficiat, Filium te habuisse Jesum*. Hoc habet sanctus Joseph quod et alii sancti; et hoc habet supra alios sanctos, quod sit Pater Christi: *Pater tuus et ego*; hæc est eminentissima qualitas, quæ eum supra omnes sanctos sublimat, ex qua panegyricam ejus concionem elicere pertentabo. *Ave*.

Pictores et geographi hoc in arte sua habent mirabile, quod grandiora et ampliora quævis objecta intra minutissimum spatium effingant et quasi abbrevient; pictores enim maximum quemque colossam in exigua tela particula delineant et geographi totum terrarum orbem in unico papyri folio facili negotio adumbrant et includunt; mirabili autem hac arte et industria respectu sancti Josephi usus videtur supremus Deus, quippe qui omnes ejus perfectiones et excellentias in brevissimum redegit compendium, easque in unico Patris Christi titulo collegit et adunavit: *Pater tuus et ego*. Humani oculi pupillam ita exiguam esse constat, ut nec pisi, seu ciceris magnitudinem excedat; nihilominus inquit Doctor Angelicus, pupilla, licet minutissima, lunam, stellas, solem et quævis quæ ei obiciuntur corpora, in seipsa per representationem facillime continet et includit. Idem dicendum de hoc *Patris Christi* titulo; parvus quidem est, cum duobus dumtaxat constet vo-

culis ita tamen sublimes et eminentes continet et arguit perfectiones, ut nil in hoc mundo majus, nil eo augustius habeatur. De Ptolomæo refert Justinus, in proprii filii gratiam suo se spoliase regno, et dum novus solemniter coronaretur rex, in aulicorum, totiusque adstantis populi conspectu alta voce clamasse: *omni regno pulchrius est regis esse Patrem* (*Hist.* 16); longe majori jure dicere fas est, nil majus, nil eminentius, nilque gloriosius in hoc mundo quam Christi Domini omnium imperantium Regis esse Patrem: *Pater tuus*. Jamvero ut clarius elucescat quantum gloriæ et perfectionis in Josepho hæc arguat paternitas, advertendum patres filiorum suorum esse nutritios, protectores et superiores; sunt eorum nutritii ex natura, *protectores* ex affectu et *superiores* ex justitia; en igitur tres excellentias, quas ex qualitate patris carpit sanctus Josephus; per illam siquidem Christi nutritius, protector et superior efficitur: ut enim jam videre est, sanctus Josephus est 1. *Pater*, qui Jesum nutrit; 2. *Pater*, qui Jesum protegit; 3. *Pater*, cui Jesus subditus est. Ecce tres concionis hujus partes, ex quibus tanta dignitas, quanta felicitas, quantaque S. Josephi extiterit merita, facile aspicabimur.

I PARS.

S. Joseph est pater, qui Jesum nutrit.

Angelum unum ad Zachariam et alium ad Joseph delegavit Deus: Angelus ad Zachariam missus, dixit ei, mulierem ejus Elisabeth *ipsi* parituram esse filium; *uxor tua Elisabeth pariet tibi filium* (Luc. 1, 13); angelus vero ad Josephum delegatus non dixit ei, quod uxor ejus pareret *ipsi* filium, sed solummodo quod pareret filium: *pariet autem filium et vocabis nomen ejus Jesum* (Matt. 1). Non dixit Angelus Josepho, *Mariam ipsi* parituram esse filium eo quod Joseph non esset verus pater filii, quem paritura erat Maria, tantummodo Sancti Spiritus operatione concipiendi et pariendi. Licet

autem Maria filium Josepho, tanquam vero, legitimo et naturali ejus patri non pepererit, Josephi tamen filii Mariæ, seu Christi Pater in Sacra Scriptura vocatur: *Pater tuus et ego dolentes querebamus te* (Luc. 3). Si S. Joseph non est verus Christi pater, cur ejus pater vocatur? dicitur pater ejus, quia juxta vulgi opinionem ejus pater esse credebatur: *putabatur filius Joseph*. Dicitur etiam pater ejus ob dilectionem plus quam paternam, qua Jesum prosequabatur: *sicut Maria mater Joannis dicitur propter dilectionem et non propter generationem, ita, inquit Dionysius Carthusianus, Joseph pater Jesu propter curam vel dilectionem vocatus est et non propter generationem*. S. Augustinus ait Josephum nuncupari et esse aliquo modo patrem Jesu, quia sponsus erat Mariæ, cujus filius erat Jesus: *Josephi filius est Jesus, quippe quia Mariæ verissimus est filius* (de cons. Evang. 2, 2). Multi autem auctores Josephum Christi patrem dici docent, quia enim tanquam filium suum enutrivit: *honoravit eum Spiritus Sanctus Patris vocabulo, quia nutritiis Salvatore*, inquit Origenes (ho. 19); et ut ait divus Hieronymus, *Josephi Christi pater, non quod eum genuerit, sed quod eum educaverit*. Unde dici potest Josephum fuisse quasi patrem sacramentalem Christi, quia ejus pater extitit, non quoad substantiam, sed quoad aliqua accidentia. Sicut enim sacrosanctum Eucharistiæ sacramentum vocamus panem: *Panis quem ego dabo* (Joan. 6), non quod sit verus panis quoad substantiam, ast quia est panis quoad accidentia, quæ post consecrationem remanent, ita et sanctus Joseph est Christi pater non quidem naturalis et quoad substantiam, sed quoad accidentia; quia scilicet est sponsus Mariæ Virginis, et quia eum tanquam proprium filium enutrivit: *honoravit eum Spiritus Sanctus Patris vocabulo, quia nutritiis Salvatore*. Pater æternus et Joseph dicuntur ambo Christi Salvatoris patres: diversimode tamen patris qualitas utrique convenit; æterno etenim Patri competit fecunditas, quia Christum, ut Verbum ad intra vere genuit, et ad extra ut hominem vere produxit virtute Spiritus Sancti; Josephi vero paternitas sterilis, non secunda fuit; haud enim genuit Christum; ideo

vero ejus pater dicitur, vel quia desponsavit Mariam, quæ supernaturaliter genuit Christum, vel etiam quia Christum nutritivit, et pater ejus nutritius fuit: *Joseph nutritius Christi* (S. Bern. s. l. de Assumpt.). Pater æternus, ut Christi Pater, ad eum enutriendum tenebatur; eumque modo quodam insolito et mirabili alere poterat, si voluisset; poterat manu propria cæli rorem, panem angelorum, vel exquisitissimos quosque cibos ei erogare; si autem angelorum ministerio eum alere congruum censuisset, ad nobilissimum hoc opus sanctos Michaellem, Gabrielem, ac innumeros Cherubim et Seraphim vocare poterat, qui illud munus summo affectu, summaque reverentia jucunde obissent; atvero hanc Pater æternus Josepho curam demandavit, sublime hoc opus Joseph commisit, Josephum Christi patrem nutritium esse voluit: *Joseph nutritius Christi*. O divinum munus! quod sanctissime et perfectissime explevit Josephus, qui summo charitatis ardore ex cibis sudore vultus sui comparatis suum et Patris æterni filium aluit, et sicut non comedeat Job buccellam, quin ex ea comederent pauperes: *si comedi buccellam meam solus, et non comedit ea ea pupillus* (Job. 31, 17), ita et S. Josephus non comedit buccellam, quin ex ea comederet Christus; aperiebat quotidie Joseph manum suam, ut alimenta subministraret ei, qui aperit manum suam et implet omne animal benedictione, eumque summa cura et sollicitudine enutriebat: *Joseph nutritius Christi. Quæscit Dominus sibi virum juxta cor suum*, inquit sacer Textus (1 Reg. 13); quæ verba licet in sensu literali intelligantur de Davide, quem Deus quæsit, et loco Saulis regem elegit; sensu tamen mystico, aut accommodatio, a nonnullis authoribus intelliguntur de sancto Josepho, quem Pater æternus, ut virum juxta cor suum, in Christi patrem elegit. Cor Patris æterni est Spiritus Sanctus; sicut enim Filius in Trinitate dicitur Verbum, vel lingua Patris æterni, quia quidquid ad extra loquitur Pater æternus, hoc per Filium suum, velut per linguam dicit; ita et Spiritus Sanctus est cor Patris, quia Pater æternus per Spiritum Sanctum, tanquam per proprium cor diligit, quæcumque amore prosequitur; Jo-

seph autem est vir juxta cor Patris aeterni: sicut enim Spiritus Sanctus in Trinitate coelestis tertia persona est secundum originem, ita in terrestri Trinitate Jesu, Mariae et Josephi, Joseph dignitatis ordine tertium sibi vindicat locum; sicut etiam Spiritus Sanctus fuit sponsus Virginis ejus virginitatem numquam ledens, ita Joseph castissimus Mariae sponsus extitit, virginitati ejus numquam officiens; sicut tandem Spiritus Sanctus, instar cordis, fons fuit et scaturigo vitae ac omnium vitalium spirituum, quibus Christi corpus fovebatur et vivebat, ita Joseph principium fuit vitae et omnium spirituum vitalium, qui per varias corporis Christi arterias diffundebantur, quia fuit pater nutritius, qui ei subministravit alimenta, ex quibus hi spiritus formabantur: *Joseph nutritius Christi*. O magnam Josephi gloriam, quod Patris aeterni vices impleverit, et quod ejus nomine Christum aluerit: *gessit Joseph personam Dei Patris* (Isidor. Isol. Sum. 1, 16). O ineffabilem Josephi felicitatem, quod fuerit vir juxta cor Patris aeterni et ab eo fuerit electus, ut Christum Jesum aleret: *quiescit Dominus sibi virum juxta cor suum*. O mirabilem et numquam satis commendatam Josephi dignitatem, quod Christi Pater nutritius extiterit: *Joseph nutritius Christi*. Gloriantur nonnunquam viri sapientissimi et eruditissimi, quod imperatorem, regem vel aliquem principem educaverint; quanto major censenda Josephi gloria, quod Regem regum Christum enutriverit? Honoratos sese et beatos arbitrabantur angeli, quod semel in deserto Christum aluerint; quanto honoratior et felicior Joseph, qui pluribus annis eum cura et laboribus suis sedulo enutrivit? Si nimis honorificatus et felix praedicatur sanctus Antonius Paduanus, quod Christum semel dumtaxat, aut iterum ulnis suscipere meruerit, quanto honoratorem et feliciorem praedicare debemus Josephum, qui non semel, aut bis solummodo Christum in manibus gestavit, verum toties quoties eum tangere, portare, osculari, cibare, omniaque Patris nutritii munia exercere meruit? Si commendatur Joseph Patriarcha, quod tempore famis Aegyptios aluerit, quanto magis commendandus Joseph Christi pater, qui illum alit, qui tempore opportuno dat

escam omni viventi? Si Petro Salvator curam dedit pascendi oves et agnos, quanto gloriosius negotium demandatum est Josepho, nutriendi scilicet Pastorem pastorum Christum Dominum? O quanta erit Josephi gloria in die judicii! Tunc omnibus misericordibus, qui illum in persona pauperum aluerunt, dicet Christus: *esurivi et dedistis mihi manducare: sitiivi et dedistis mihi bibere* (Matt. 25, 35); Josepho autem in conspectu omnium populorum dicet: o pater mi, dum in terris degerem et inter homines in mundo versarer, in propria persona *esurivi et dedisti mihi manducare; sitiivi et dedisti mihi bibere*; tuque pater meus nutritius extitisti. O qualis Josephus haec erit gloria in die judicii! Et quanta ejus erit merces in caelo! Si enim quicumque pauperi *dederit calicem aquae frigidae, non perdet mercedem suam* (Matt. 10), quanto liberaliorem et munificentiorem se praebit Deus erga Josephum, qui non solum aquae scyphulum pauperi cuidam largitus est, at Christum Dei Filium summa sollicitudine enutrivit? Si Abrahami propter angelos hospitio receptos charitas largissime fuit remunerata, quanto largius et uberius compensatur Josephus, qui Regem angelorum plurimum annorum spatio cibavit et aluit? Si a patre suo benedictus fuit Jacob, eo quod ei semel cibos ad vesendum paraverit, quales benedictiones, qualem in caelo mercedem percipit Joseph, qui Dei sui pater nutritius extitit? Magnus certe est S. Josephus, quia est pater, qui Jesum nutrit: *ac etiam quia est pater, qui Jesum protegit*.

II PARS.

S. Joseph est pater, qui Jesum protegit.

Omnes patres ex naturali inclinatione ita ad diligendos filios moventur, ut eos non amare nequeant; *si pater est, non potest non amare* (Chrysol. serm. 33). Ita parentibus innatus est hic erga filios amor, ut pater qui filios non diligeret, ipsis brutis durior et immanior censendus foret: *ferae amant filios*

suos, amant filios aspidēs, amant filios tygrides, amant filios leones. Nulla bestia est quæ non filius blande murmuret; ergo pater qui non amat filios suos, etiam bestiis peior est (S. Aug. serm. fer. 2 post Dom. Sept.). Hoc erga Christum amore non caruit Joseph, cui Spiritus Sanctus et Patris Christi dignitatem et paternam erga Christum amorem infudit: paternam dignitatem Josepho contulit Spiritus Sanctus, eumque Christi patrem fecit cum in Mariam ejus conjugem supervenit, eamque supernaturaliter obumbravit: *Spiritus Sanctus superveniet in te et virtus Altissimi obumbrabit tibi*. Sicut enim fructus qui in agro meo sterili supernaturaliter producerentur, mei essent, ita Christus, qui est benedictus fructus in Maria Josephi Sponsa per Spiritus Sancti operationem supernaturaliter productus, est fructus et filius Josephi, qui eum ut filium respexit et qui eum dilexit ut filium sibi a Spiritu Sancto datum: *Joseph omni amore transformativo ferebatur in eum, ut in dulcissimum filium sibi in conjugē suā Virgine per Spiritum Sanctum datum* (S. Bern. s. de S. Josephi). Eo ipso quo Spiritus Sanctus in utero Virginis corpus Christi formavit, paterno erga eum amore cor Josephi inflammavit: *Spiritus Sanctus de carne Virginis hominem formans, paternum viro huic, scilicet Joseph, qui nascebatur infantis amorem infudit* (Rupert. lib. 1 de glor. Fil. Hom). Paterno hoc amore succensus Joseph non solum Christum aluit, eum etiam protexit. Unde Isidorus Isolanus Josephum Cherubim vocat, qui Mariæ et Christi custos ac protector fuit: *cur non Joseph Cherubim adnumerandus est, qui et Virginis sanctissimæ et Christi custos a Deo immortalis positus fuit?* Postquam peccavit Adam, paradisum terrestrem Deus Cherubim unius custodiæ commisit; Maria autem, ut nonnulli ex sanctis Patribus docent, fuit paradisi plantam mysticis et Christus arbor in medio hujus paradisi plantata extitit; ut autem loquitur idem Isidorus, S. Joseph, ut alter Cherubim, hujus paradisi et hujus arboris, seu Christi et Mariæ custos et protector extitit: *cur non Joseph Cherubim asseverandus est, qui et Virginis sanctissimæ et Christi custos a Deo immortalis positus fuit?*

(Isid. Isol. 3 p., c. 22). Ezechiel propheta in extasim raptus, mirabilem vidit currum, in quo erat thronus, qui insidebat rex, hujusque currus ductor et custos erat unus Cherubim; si autem hanc visionem mystice interpretari liceret, dicerem, mirabilem hunc thronum fuisse Virginem Mariam, cui Rex regum Christus novem mensium spatio insedit; Cherubim vero, qui hunc regebat currum, fuit sanctissimus Joseph, qui non solum Mariæ Virginis, verum et Christi Domini custos et protector extitit: *cur non Joseph Cherubim asseverandus est?* Unicuique a Deo delegatus est angelus, qui eum regat et custodiat: *unicuique nostrum a die baptismatis usque ad obitum delegatus est angelus, qui et viriliter decertantem a tentatione custodiat et auxilium præbere non desistat* (Pet. Dam. ep. ad Alex. II P. M.). Hi angeli custodes sunt etiam angeli protectores: *superæ potestates*, inquit Anastasius Synaita, *valde et vehementer diligunt et protegunt* (I Hexa.). Jesus autem, ut communiter sentiunt theologi, angelos quidam assistentes et ministrantes habuit, angelos custodes non habuit, qui eum adversus dæmones custodirent et protegerent, quia cum esset omniscius et omnipotens, nil adversus eum moliri poterant dæmones, nullumque periculum inerat, quod ipse eorum tentationibus vinceret. Quia tamen Christus in hunc mundum veniens et humanam assumens naturam, omnibus infelicis hujus naturæ infirmitatibus, quæ peccatum et imperfectionem malorum non arguunt, subdi voluit: ipse non secus ac alii homines, temporis inclementiam, hominum persecutiones, famem, sitim et alia multa pati potuit, et ideo qui angelum custodem non habuit, aliquo saltem egere videbatur homine, qui adversus hæc eum protegeret et qui esset quasi angelus ejus protector; talis autem extitit (S. Joseph, qui a sancto Bernardo vocatur *magni consilii angelus*). Joseph fuit angelus ratione puritatis angelicæ, lina floruit; fuit *magni consilii angelus*, quia in concilio a sanctissima Trinitate habito fuit delegatus, ut quasi angelus protector Christi esset et eum in omnibus casibus firmiter protegeret, quod munus perfectissime obiit, cum et honoris et vitæ Christi pro-

tector extiterit. Protector fuit honoris Christi, cum Mariam matrem ejus desponsavit, et protector fuit vitæ Christi, cum eum ab Herodis manibus præservavit. Quæ ut clarius explicentur, adnotandum Christum in Virginis Mariæ utero non per hominis, sed per Spiritus Sancti operationem fuisse formatum; sicut enim in æterna generatione producitur ex patre sine matre, ita in generatione temporali ex matre sine patre produci decrevit; atque eodem decreto, quo ex matre sine patre nasci voluit, et suo et matris, saltem coram hominibus, perclitabatur honore: si namque natus esset ex innupta, mater ejus æstimata fuisset impura, et ipse illegitimus reputatus; ergo Joseph desponsans Mariam, et matris et filii honorem protexit; cum etenim ut Mariæ sponsus agnitus est, nulla adversus utriusque honorem et famam oborta est suspicio. Unde sanctus Joseph altissimi mysterii Incarnationis Verbi scutum vocatur: *altissimi mysterii scutum fuit inexpugnabile* (Isid. Isol. l p. 4): fuit scutum hujus mysterii, quia in executione mysterii incarnationis fuit protector simul et honoris Mariæ, ac etiam honoris Christi. Imo et fuit protector vitæ Christi, quem e manibus Herodis eripuit, cum impius hic tyrannus Christum natum necaturus quærebat; ideoque misit satellites, qui eum in cunis vagientem occiderent; S. Joseph pius protector vitæ Christi et quasi Salvator Salvatoris fugiens in Ægyptum eum secum detulit, eumque Herodis furori subripuit. O mirabilem honoris et vitæ Christi protectorem! Portentosam scalam vidit Jacob a terra usque ad cælum pertingentem et Deum supremo hujus scalæ gradui innitentem: *vidit Dominum innixum scalæ*. O magnum mysterium! Deus, qui est omnipotens et omnia portat verbo virtutis suæ, scalæ innititur; Deus qui omnium creaturarum est protector et columnæ, scalæ apparet innixus; Deus sustentari nequit, quis ergo scalæ innixus dicitur; *vidi Dominum innixum scalæ*? Hoc dubium luculenter solvit Rupertus abbas, dicens scalam, quam Jacob dormiens vidit, esse Christi Domini genealogiam, cujus scalæ gradus sunt Abraham, Isaac, David, aliique reges, patriarchæ et prophætæ, a quibus Christus

originem ducit; supremus autem hujus scalæ gradus, cui Deus innititur, est S. Joseph, cui innititur Christus: *supremus scalæ gradus cui Dominus innixus, iste est Joseph vir Mariæ* (de glo. Fil. Hom. 1); et si quis scire cupiat, quomodo Christus innitatur Josepho, respondebit idem abbas, quod ei innitatur tanquam tutori et protectori: *utique tanquam tutori pupillus* (Ps. 17, 31), Josepho innititur tanquam protectori, quia vitæ et honoris ejus protector fuit. Miramini Josephum, qui eum protegit, qui *protector est omnium spernantium in se*. O virum vere mirabilem, quem Pater æternus in Filii sui unigeniti protectorem elegit! O quales et quantæ pereximii hujus viri esse debent virtutes et perfectiones, quibus ad tam sublime munus eligi et erigi meruit? Heu! si S. Johannes Baptista, qui erat *neque manducans, neque bibens* (Matt. 21, 28), et cujus tanta erat perfectio, ut a multis Messias censeretur; si inquam, Christi præcursor, cujus sanctitas maxima, Christum digito solummodo indicare meruit, quanta inesse debet sanctitas Josepho, qui Christum non solo digito commonstravit, verum toto brachio protexit et tutatus est? Magna quidem Josepho inest sanctitas, ac etiam ei magna gloria inesse debuit; si enim gloriabatur Doctor gentium ex hoc quod Dei servus esset: *Paulus servus Jesu Christi*; quanta Josepho inest gloria, quod non servus solum, etiam Christi protector fuerit? cumque magna sit Josephi gloria, utpote Pater qui Christum protegit, magna etiam habenda ejus gloria, *quia est Pater, cui Christus subditur*.

III PARS.

Sanctus Josephus est Pater, cui Jesus subditur.

Paternam jure naturali in filios suos jurisdictionem habent qui libet patres et in quocunque dignitatis gradu existat filius, patrem semper sibi superiore ratione paternitatis agnoscere debet: *natura pater filiorum imperium semper obtinet, quomodo etiam*

non efflagitet dignitas (Arist. 8, Elenc. 11). Quis autem pater superior esse poterit Filii, qui simul est Deus et homo? Profecto Deus nulli subicitur, nullumque habere potest superiorem: *constat*, inquit Tertullianus, *Deum nullo minorem et subiectiorem, imo omnibus majorem et sublimiorem (advers. Hermog. 7)*: quis ergo Christi Dei et hominis superior esse poterit? Josephi utique, qui ita patris Christi dignitate sublimatus est, ut per eam factus sit, aliquo modo illi superior; quod intelligendum de natura humana Christi præcise sumpta; nam si sumatur ut elevata a Deo ad hypostasim Verbi, unum est cum Deo, ac proinde non subdita Josepho et Mariæ; nec sub hoc respectu Christus iis obedire tenebatur, sicut nec Augusto, Herodi et aliis terrenis principibus; Christus tamen parentibus suis Josepho et Mariæ obtemperare et subijci voluit; de quo nullus est ambigendi locus, cum S. Lucas Evangelista Christum iis subditum fuisse testetur: *et erat subditus illis*. Quæ verba explicans S. Basilius, ait: *Christus in prima ætate subditus parentibus, omnem laborem corporalem mansuete et obedienter sustinuit. Cum enim homines illi essent iusti quidem ac pii, verum pauperes et rebus necessariis non abundantes, merito laboribus corporis assiduus dediti erant, per hoc necessarias res sibi acquirentes. Jesus autem his subditus, velut ait scriptura, omnium etiam simul referendo labores obedientiam declaravit (Const. Monast. 4)*. O mirabilem Christi obedientiam et subjectionem! Maxima erat Josephi erga Christum reverentia; nihilominus, ut ait S. Bernardinus, *sanctus vir publice habebat se ad Christum verbo, actu et gestu, atque cura et imperio, sicut verus pater ad filium suum (Serm. de S. Joseph.)*; Christo ut filio Josephi imperabat et Josepho Christus ut filius obtemperabat: *erat subditus illis*. O rem mirabilem, Deus homini, Creator creature obtemperat! hinc exclamavit S. Bernardus: *erat subditus eis. Quis? quibus? Deus hominibus: nec tantum Mariæ, sed et Josepho: utrinque stupor, utrinque miraculum (Hom. I sup. Missus est)!* Hanc Christi ad Josephum subjectionem, ita mirandum et commendabilem censuit S. Evangelista Lucas,

ut ex omnibus actionibus, quas ab infantia usque ad trigessimum vite suæ annum operatus est Christus, hoc solum referat, quod Mariæ et Josepho obedierit. Mirabilia et heroica multa opera ab incunabilis indesinenter Christus edidit; theandricas continue operatus est actiones; humilitatis, patientiæ, charitatis, aliarumque virtutum actus singulis vite suæ momentis elicit, totque opera perfecit, ut dicat S. Joannes Evangelista, quod si ejus omnia scriberentur opera, libros totus mundus continere nequiret; nihilominus ex tot mirandis operibus, quæ usque ad trigessimum vitæ suæ annum patravit Christus, hoc solum refert S. Lucas, quod Josepho et Mariæ obtemperavit: *et erat subditus illis*. Si a sancto hoc Evangelista quæras, quid Christus in decimo, quid in duodecimo, quid in decimoquarto et in aliis vitæ suæ annis usque ad trigessimum egerit? Hoc solum respondet, quod esset subditus Mariæ et Josephi: *erat subditus illis*. Bisque adeo subditus et obediens erat Christus, ut adamussim eis in omnibus paruerit. Quam Christi orga Joseph obedientiam et subjectionem ut explicet Isidorus Isolanus (1), sic Christum loquentem inducit: *ego conversatus sum cum Josepho in omnibus, sicut si essem filius ejus naturalis et obediebam in omnibus, nec unquam transgressus sum verbum illius et eram subditus illi, sicut filii parentibus (Sum. de don. S. Jos. 4, 8)*. Notum est omnibus, solem Ezechie regis tempore decem lineis retrocessisse: *reversus est sol decem lineis (Isa. 38, 8)*. Sacra etiam docet Scriptura, solem Josue imperante stetit: *sol contra Gabaon ne movearis (Josue 10, 12)*. Mirabilia quidem et portentosa hæc fuere;

(1) Quia frequens in his de S. Joseph concionibus occurrit mentio Iulij Isidori de Isolanis, sciendum hunc scriptorem Ordinis Prædicatorum floruisse initio sæculi decimisepti, et auctorem esse operis; *Summa de donis S. Josephi*; quod opus, ut refert P. Echarid (Scriptor. Or. PP. t. 2), ipse Isidorus testatur a se confectam in loco S. Joseph Fontanelate anno 1514, ejusque correctionem complevisse Papiæ anno 1521. Hoc opus merito recensetur inter doctores et antiquiores elucubrationes editas ad merita, gloriam, cultumque incliti Patriarchæ propalanda.

at longe mirabilis, quod Josepho Christus sol justitiæ non semel dumtaxat, aut iterum, at omnibus vitæ suæ diebus obsequatur. Stabat semper et movebatur Christus ad nutum patris sui Josephi, cui tamquam filius obsequentissimus semper et in omnibus obediebat: *erat subditus illi, sicut filii parentibus.* Joseph Patriarcha in somnis solem, lunam et stellas ipsum adorantes vidit: *vidi per somnium, quasi solem, et lunam, et stellas undecim adorare me* (Gen. 37, 9). Per hunc solem ab authoribus communiter intelligitur ejusdem Josephi pater, sicut per lunam et stellas intelliguntur mater et fratres ejus; si tamen divo Augustino fidem adhibeamus, hoc somnium hoc modo explicari non oportet, quia tunc Josephi Ægyptiaci mater mortua erat, ac proinde ipsum honorare et adorare nequebat. Ideo, inquit idem Augustinus, hoc somnium figurative intelligendum de Josepho Christi parente, in quo vere est adimpletum, quem omnes alii sancti veluti fulgentes stellæ venerati sunt; Maria etiam, tamquam luna mystica, eum sicut sponsum sanctissimum religiosissime coluit, et Christus sol justitiæ ei ut patri perfectissime obedivit et subditus fuit: *obediebam ei in omnibus, nec unquam transgressus sum verbum illius et eram subditus illi, sicut filii parentibus.* O magnum Christi obedientiam et subjectionem! ejus exemplo discite pueri subjeci parentibus; discite religiosi obedire superioribus; discite omnes obtemperare Deo, ejusque mandata servare; simul et omnes discite plurimi facere S. Josephum, cui Christus subjeci voluit, quia hæc Christi subjectio maximam in Josepho signat et arguit dignitatem: *hec subjectio, sicut inæstimabilem notat humilitatem in Christo, ita dignitatem incomparabilem signat in Josepho,* inquit Gerson (serm. de Nativ. Virg.) Et ratio, quam adhibet illustris hic cancellarius universitatis Parisiensis, est: nil gloriosius, quam imperare regum Regi et dominantium Domino: *quid enim subtilius, quam imperare ei, qui in femore scriptum habet: rex regum et Dominus dominantium.* Aliam adducit rationem, dicens, nil esse eminentius, quam dominari illi, qui se Deum fortem et Dominum exercituum vocat; nihilque gloriosius esse posse, quam sub suo habere domino

eum, cui flectitur omne genu: *hec subjectio dignitatem incomparabilem signat in Josepho.* O quantus existimandus Joseph propter patris Christi dignitatem, qua fulget: *magnus est, quia est pater qui Christum nutrit: magnus quia est pater qui Christum protegit: magnus est, quia pater, cui Christus se subjecit.* Hæc patris Christi dignitas ita Josephum sublimat, ut quantum per eam extollatur, homines cognoscere non valeant. Sicut enim de Patre æterno dixit Christus, quod ipse solus illum cognosceret: *neque Patrem quis novit, nisi Filius et cui voluerit Filius revelare* (Matt. 11, 27), ita et de Josepho patre dici potest, quod solus Christus cognoscere valeat, quantum per patris qualitatem evehatur: *neque quis novit Patrem, nisi Filius.* Dum autem Patris Christi qualitas Josephum sublimavit, eum etiam potentissimum fecit in cælo, ubi, ut ait Gerson, tanta gaudet potestate, ut non oret, sed imperet: *non orat, sed ordinat, non impetrat, sed imperat* (in Josephin.), Josephi in Christum autoritas cum ipso in cælum conscendisse videtur; ibi etenim paterna autoritate et supplici quodam implorat imperio: *quanta fiducia Joseph! quanta in eo vis impetrandi!* quia, ut ait idem Gerson, *dum vir uxorem, dum pater filium orat, velut imperium reputatur.* Joseph in cælo simul cum Maria corporaliter jam existere creditur; Maria Christo exhibet ubera, quibus fuit lactatus: Josephus vero ei ostendit brachia, quæ illum portaverunt et manus, quæ illi officiose inservierunt; ex quo infert S. Bernardus, non solum Mariæ, verum etiam Josepho petenti Christum nil denegare posse; *si, inquit, voluntatem timentium se faciet, quomodo voluntatem nutriens se non faciet?* Cum ergo tanta sit Josephi in cælo potestas, in omnibus necessitatibus ad eum accurrete, illum supplices invocate, ejus vos protectioni committite et ipse a vobis omnia mala fugabit, multaque a Deo vobis beneficia et vitam æternam impetrabit. Amen.

CONCIO SECUNDA.

Jacob autem genuit Joseph virum Mariæ (Matth. 1, 16).

Sanctus Gregorius Nazianzenus sororis suæ Gorgoniæ maritum digno exoptans prosequi encomio, satis superque eum laudare arbitratur, dicens, quod sororis suæ conjux et vir fuerit: *vultis uno verbo virum describam? Vir est illius, id est, Gorgoniæ* (Orat. de laud. Gorgon.). A divitiis, a nobilitate, a singulari pietate, necnon ab aliis multis corporis et animæ dotibus eum laudare potuisset; ipsi autem ita sublimis visa est sponsi Gorgoniæ dignitas, ut hanc unicam ad perfectum et integrum hujus viri elogium sufficere crediderit, nec aliud quidquam superaddere necessarium existimarit: *non enim scio*, inquit, *quid amplius dicere necesse sit*. In sanctissimi Josephi laudes prorumpere nunc inest animus, meritorum ac perfectionum ejus magnitudinem et multitudinem recolere et colligere mei jam est propositi, totamque laudum ejus materiam elicere pertentabo ex hoc, quod non Gorgoniæ, sed Mariæ Virginum purissimæ, mulierum sanctissimæ et Christi Salvatoris Matris dignissimæ sponsus extiterit; *Joseph virum Mariæ*. Unde si quis a me quærat, qualis et quantus fuerit Joseph, hoc solum respondebo, quod fuerit *vir Mariæ*, et postquam illum ut Christi patrem commendavi, nil altius, nilque eminentius ad ejus laudem promere valeo, quam quod Deiparæ sponsus extiterit: *non enim scio, quod amplius dicere necesse sit*. Itaque de Josepho, ut Mariæ sponso, tota hæc erit concio. *Ace*.

Verum, licitum et sanctum fuit sancti Josephi cum B. V. Maria conjugium; *verum*, quia vere Joseph desponsatus est eam: *cum esset desponsata mater ejus Maria Joseph* (Matt. 1, 18); *licitum*, quia licet uterque virginitatem novisset, per Spiritus Sancti inspirationem noverant, nullum violandi voti

fore periculum: *sanctum*, quia per hoc matrimonium sanctus Joseph tutatus est famam et virginitatem B. Virginis, ac pueri Jesu custos et nutritius est effectus. O admirabile conjugium! O admirabiles conjuges Joseph et Maria? Mirabilis sponsus, mirabilis sponsa, et ut de solo sponso loquar, Joseph fuit sponsus nobilissimus, sanctissimus et felicissimus. Sanctus Joseph est 1. *sponsus nobilis* propter claros nobilitatis titulos, quibus floret; 2. *est sponsus sanctus* propter virtutes et merita, quibus affluit; 3. *est sponsus felix* propter gloriosam affinitatem, quam contrahit. Videamus nobilitatem, sanctitatem et felicitatem Josephi Mariæ sponsi: *Joseph virum Mariæ*.

I PARS.

S. Joseph est sponsus nobilissimus.

Ex stirpe et moribus nobilem exitisse Josephum docet sanctus Bernardus: *nobilis*, inquit, *genere, mente nobilior* (Hom. 3 sup. Missus). Solam generis nobilitatem in sancto hoc Mariæ sponso nunc inquiri, eamque illustrissimam esse probant 1. *qualitas filii David*, quæ illi juste tribuitur; 2. *genealogia domus ejus*, quæ præclarior alia esse nequit; 3. *arma ejus gentilitia*, quibus clariora nulla habentur.

1. Ad mundi conversionem perficiendam plebejos et indoctos viros elegit Christus: *ignobilia mundi et contemptibilia elegit Deus* (1 Cor. 1). Congruum erat, quod ad tale ministerium doctos et nobiles viros non assumeret, nec eorum sapientiam et nobilitati adscriberentur mirabilia, quæ per illos Deus operaretur; non tamen congruebat, ut Christus Rex regum ab ignobili homine nutretur (1); nec credendum Patrem æternum

(1) Id quidem minime congruebat, cum aliter a Deo decretum fuerit, et a prophetis prænuntiatur, nempe ex regia stirpe oriturum Christum. Si quis autem curiosus inquirat, cur ipsum non deceret ignobili progeie nasci, hujus

Josephi curæ unigenitum Filium suum tradidisse, nisi ex nobili sanguine oriundus esset. Nobilis quidem erat Josephus, ejusque nobilitatem testatus est Deus, cum eum ab angelo filium David vocari voluit: *Joseph filii David*; non enim sine fundamento sic vocatus est: revera tanta ejus erat nobilitas, ut de regia Davidis stirpe recta descenderet; *eo quod esset de domo et familia David*, inquit S. Lucas Evangelista (2, 4). Unde infert S. Bernardus, certissimum et indubitatissimum esse, quod Joseph Davidis filius extiterit et a regia sanctissimi illius prophetæ stirpe descenderit: *vere*, inquit, *de domo David, vere de regia stirpe descendit vir ille Joseph* (Ubi sup.). Advertit S. Chrysostomus, Josephum dictum esse non solum de domo, verum etiam de familia David, ad hoc ut ullo modo dubitari posset, eum vere a regia Davidis stirpe originem ducere: *Cum multe*, inquit, *essent ex tribu Juda familie, non utique omnes a David genus trahebant; sed ne istud hic diceret, præveniens Evangelista prorsus exclusit suspicionem tuam, non*

congruentiæ ratio sumenda videtur ex eo quod, cum Christus sit caput omnium hominum, decebat eum assumere quicquid speminiem in hominum societate: hæc autem duplex est, civilis et religiosa; priori præsedit rex, alteri sacerdos, sive pontifex: ideo Christus potiore utriusque societatis potestatem assumpsit, regiam et sacerdotalem, dictus propterea *Rex regum et Sacerdos in æternum*. Apud veteres autem super utramque potestatem, Deo sic disponente, emittit auctoritas prophetialis, juxta illud: «Eccæ constituat te hodie (prophetam) super gentes et super regna..... dedi te hodie in civitatem munivit..... super omnem terram, regibus Juda et sacerdotibus» (Jer. 1, 10-18): idcirco et prophetialis auctoritas competit Christo, de quo legitur: *Propheta magnus surrexit in nobis* (Luc. 7). Fuit ergo Christus Propheta magnus, Summus Sacerdos seu Pontifex et Rex regum; prophetali, sacerdotali et regio characteres insignitus; quæ tria licet et præcipue competant ratione divine hypostasis, ipsi etiam tanquam homini et jure naturæ temporalis attribui omnino congruebat. Ad hanc congruentiam, ut Christus regia stirpe nasceretur, addi potest, cum venisse instaurare omnia, omnibusque exemplar fieri recte vivendi: ideo oportuisse omnium hominum ordines suo cœtus velut in se uno exhibere, ut et potentes divitesque doceret superbe non sapere; et subditos pauperesque divitias continere, imo et paupertatem diligere, simulque obedientiam sectari adhortaretur.

N. E.

solum ex domo, verum etiam ex familia David eum esse confirmans (in c. 1 Matth.). In veteri Testamento lego sanctitum erat, ut sponsus et sponsa ejusdem essent tribus: *omnes viri ducent uxores de tribu et cognatione sua: cunctæ feminae de eadem tribu maritos accipient, ut hæreditas permaneat in familia* (Num. 36, 7). Quæ lex si non omnes penitus ligabat, ut nonnulli auctores sentiunt, ligabat tamen haud dubie puellas, quæ deficiente prole mascula, in hæreditatem patris succedebant, ne illa hæreditas per conjugium ad aliam tribum transiret: Joachim autem non habuisse masculos filios constat; ideo cum Joseph Mariam Joachim filiam desponsaverit, ejusdem tribus esse oportebat Joseph, cujus erat Maria, puta, tribus Juda. Et quia in tribu Juda variae erant familiæ et cognationes, inter quas eminebat illustris et regia Davidis familia, ex qua orta erat Maria, ex ea etiam procul dubio ortum duxerat sponsus Mariae Joseph: *vere de domo David, vere de regia stirpe descendit vir iste Joseph*. E familia Davidica ortum Christum, ipso sole clarius est. Hoc declaravit angelus dicens: *dabit illi Dominus sedem David patris ejus* (Luc. 2): hoc turbis notum erat, ut enim dicitur Matthæi capite duodecimo, *Stupebant omnes turbæ et dicebant: numquid hic est filius David?* Hoc ipsi cæci sciebant; sic enim in Evangelio legitur (Matth. 9); *secuti sunt Christum duo cæci clamantes et dicentes: miserere nostri, fili David*. Cum igitur certissime pateat quod Christus fuerit filius David, Davidis etiam filius censendus Joseph, cum ejusdem familiæ sit Christus, cujus est Joseph et eadem utriusque genealogia. Unde S. Bernardus Senensis, cum aliis quamplurimis, asserit Josephum ita fuisse filium David et ita ex regia Davidis stirpe descendisse, ut regni David legitimus successor et hæres extiterit. Fuit ergo Josephus sponsus nobilissimus, si attendatur qualitas filii David, quæ illi juste tribuitur; fuit etiam sponsus nobilissimus, si spectetur genealogia domus ejus, quæ illustrior esse necuit.

2. Cum omnes ex protoparentibus Adamo et Heva descendamus, cur non omnes æque sumus nobiles? hanc quæestionem movebat antiquus quidam poeta sequenti dysticho:

*Si pater est Adam cunctis, si mater et Heba,
Cur ne omnes sumus nobilitate pares?*

Hoc dubium facile solvitur, dicendo, quamplurimos ex Adæ filiis a primæva nobilitate descivisse et per vitia, quibus adhæserunt, ignobiles et rusticos effectos esse, nec non ignobiles filios genuisse.

*Degenerant homines citius, fiuntque minores:
Exaltat virtus, nobilitatque genus.*

Et ob hanc causam a mundi primordio ex hominibus alii nobiles fuere et alii ignobiles; ex filiis Adam, Abel et Seth, quia justī et virtute præditi, a parentibus simul cum sanguine sibi infusam servaverunt nobilitatem; Cain vero ea infeliciter cecidit, suisque vitis ignobilis et plebejus factus est. Post diluvium ex filiis Noë alii nobiles et alii rustici exitere; Sem namque et Japhet acceptam a patre generis nobilitatem servaverunt et virtutibus suis exornaverunt; Cham vero ob crimina quæ perpetravit, ab hereditaria decidit nobilitate et fratrum suorum servus est effectus: *maledictus Chanan, servus servorum erit fratribus suis* (Gen. 9, 25). Si autem nunc Josephi genealogia ab Adamo usque ad ipsum foret contenda, probari posset ab Adamo usque ad ipsum nobilem ejus extitisse genealogiam: quia, ut docent authores, ab Adamo descendit Joseph, non per Cain, qui erat ignobilis, sed per Seth, qui nobilis erat et sanctus: a Noëmo etiam descendit, non per Cham, qui maledictus fuit et ignobilis; verum per Sem, qui nobilis et rex extitit. Licet nobilitentur mulieres ignobiles cum viro nubunt nobili, ut habetur in jure romano (L. fin. Cod. de incolis 10), ubi hæc leguntur verba: *mulieres honore maritorum eriguntur et genere nobilitantur*: vir tamen plebejus non nobilitatur per mulierem nobilem, quia mulier vilem mariti conditionem sequitur, ait Ulpianus (L. fem. ff. de senator.). Ab hac lege excipiuntur hi, quorum uxor est regina, princeps, aut ducissa, qui ab uxoribus suis nobilitantur, ut docent multi apud Tiraquellum (*de nobil.* 18). Quare licet ex se nulla fulgeret

nobilitate Joseph, nobilitatus fuisset per Mariam conjugem, quæ non solum Israëliti, verum et totius mundi erat regina. A sponsa vero nobilitari non egebat Josephus, si attendatur ejus genealogia, in qua recensentur rex Salomon, rex Roboam, rex Abias, rex Asa, alique multi reges; unde Joannes Gerson Josephum a regali genealogia illustrem proclamat: *Joseph regali eæ progenie illustris*. Ut autem perfectius dignoscatur, quam nobilis et quam illustris fuerit Joseph propter majorum suorum genealogiam, legatur, [si libet, primum Evangelii S. Matthæi caput, in quo S. Josephi genealogia a ter quatuordecim generationibus contextitur et in ea reges multi, patriarchæ multi nec non multi recensentur prophetæ. Ex quo patet, Josephum esse virum nobilissimum, si ejus spectetur genealogia. *Fuit etiam sponsus nobilissimus, si ejus stemmata inspiciantur.*

3. In magnatum domibus gentilia stemmata, velut hereditarii et fulgentes nobilitatis tituli, solícite servantur; iisque viri quique illustrissimi utuntur, tamquam domesticis characteribus, quibus suam prodant nobilitatem, suamque familiam ab aliis secernant. Sic summus pontifex thiarum cum binis clavibus, imperator aquilam bicipitem et Galliæ rex tria lilia aurea in campo cæruleo pro insignis gestant. Ipsa etiam Ecclesia catholica vult sanctorum imagines propriis ipsorum stemmatibus exornari; sic in tabella S. Joannem Baptistam adumbrante pro insignibus apponitur agnellus; S. Joanni Evangelistæ pro gentilitis stromatibus datur aquila, D. Petro bina clavis, gladius D. Paulo, S. Laurentio craticula, cor accensus S. Augustino, Seraphico Patri S. Francisco stigmata, et S. Dominico canis accensam facem deferens. His omnibus longe nobiliora et illustriora habentur Josephi insignia, cum ei Deus in gentilitis stemmata *Jesum et Mariam* dederit (Mat. 2, 20). Angelus enim illam Dei nomine allocutus, ait: *accipe puerum et Matrem ejus*; quasi diceret: Joseph, accipe Jesum et Mariam; hi sunt præclarissimi nobilitatis tuæ tituli; hæc sunt pretiosissima et fulgentissima stemmata de cælo descendentia, quæ Deus velut nobilitatis tuæ insignia tibi largitur. Et revera dīpingi solet Joseph una manu Jesum et altera Mariam tenens,

ut notum fiat omnibus, Jesum et Mariam esse angustissimos nobilitatis ejus characteres, et veluti arma gentilitia ipsi a Patre aeterno per angelum missa; *accipe Puerum et Matrem ejus*. Qui de stemmatibus erudite disserunt, *alia* dicunt esse stemmata loquentia, quæ scilicet quasi loquuntur, ut indicent qui sint hi, qui talibus insigniuntur; *alia* dicunt esse dominii, quæ scilicet indicant auctoritatem et dominium eorum, qui hisce stemmatibus utuntur; *alia* dicunt esse dignitatis, nempe quæ manifestant dignitatem eorum, qui talia sibi adiscunt stemmata. Jesus autem et Maria respectu S. Josephi sunt stemmata loquentia, quæ eum unius patrem et alterius sponsum esse indicant. Sunt etiam stemmata dominii, quia illi data sunt ut agnoscant omnes, Josephum super utrumque aliquid habere dominium. Sunt tandem dignitatis stemmata, quia in Josepho maximam arguunt dignitatem, in hoc quod eum Christi patrem et Mariæ sponsum extitisse manifestent. Sumant ergo alii pro gentilitatis stemmatibus leones, ursos, leopardos, aquilas, solem, lunam et alie quæ voluerint: Josephi longe illustriora semper erunt stemmata, cum pro stemmatibus Jesum et Mariam acceperit: *accipe puerum et Matrem ejus*. O quam gloriosa sunt hæc Josephi insignia! o quam mirabilis ejus extitit nobilitas! et o quam multa eum sponsum nobilissimum esse probant! *Ipsæ fuit etiam sponsus sanctissimus.*

II PARS.

S. Joseph est sponsus sanctissimus.

Tanta Josephi extitit sanctitas, ut eum Spiritus Sanctus justum et sanctum per excellentiam vocet: *Joseph autem vir ejus cum esset justus* (Mat. 1, 19). Non enim *justus* appellatur ab unica speciali justitiæ virtute, verum a justitia et sanctitate, quæ omnes virtutes includit; *Joseph vocari justum attendite, propter omnium virtutum perfectam possessionem* (S. Hier. in hæc verba). Maximam ejus extitisse sanctitatem

multa mihi suadent et præcipue Dei providentia, Christi contubernium et Mariæ erga illum amor. 1. *Dei providentia*, quæ illum ad altissima ministeria sublimavit; 2. *Christi contubernium*, quo ad illum ineffabilis sanctitas manavit; 3. *Mariæ amor*, quæ illi ingentem gratiarum copiam precibus suis impetravit.

1. De electione Davidis in regem præclare dixit Chryso-stomus, quod Deus, prævisis et examinatis omnibus ad hoc munus assumendis, Davidem tanti esse meriti viderit, ut illum præterire non potuerit, quin eum ad solium regale sublimaret; *cum Deus examinasset cunctos, plurimosque prævidisset, e quorum numero eligeret regem, invenit tandem David, cujus meritum transire non potuit* (hom. de Dav. et Col.). Simili modo dici potest, Deum vigilantî studio ac diligenti cura inter filios hominum quæsiisse virum sanctum et aptum in Mariæ sponsum, in Christi patrem nutritium et in utriusque periculis defensorem: exploravit Deus sanctitatem et merita singulorum mortalium, cumque alios præterisset, tanta sanctitate, tantis virtutibus, tantisque meritis Josephum exornatum vidit, ut eum præterire non potuerit; ideo æquissima providentiæ suæ ordinatione, eum ad tam sublimia ministeria obeunda elegit. Imo et ordinavit Dei providentia, ut Joseph jam sanctus magis sanctificaretur ad hoc ut ad tanta ministeria gloriose præstanda aptior efficeretur; volo, inquit Deus, ut Joseph *qui sanctus est, sanctificetur adhuc*. Volo, ut sicut Maria est omnium creaturarum sanctissima, ita et Joseph, quem in sponsum ejus elegi, ei similis efficiatur maximeque sanctitate præfulgeat: *sicuti deceat, ut Maria tanta puritate niteret, quæ major sub Deo nequit intelligi, sic beatissimus Joseph fuit super omnes homines purus, similis Virgini gloriose* (Gers. ser. de Nat. Virg.). Postquam Deus Adamum creavit, dixit: *non est bonum esse hominem solum: faciamus ei adiutorium simile sibi* (Gen. 2, 18). Eodem plane modo postquam Mariam in Christi Matrem elegit Deus, dixisse videtur, non est bonum Virginem Matrem Christi esse solam, ne partu pudicitiam violassee videatur et ne magna ignominia

nota afficiatur; propter hoc *faciamus ei adjutorium simile sibi*; demus ei sponsum sibi similem in virginitate, in humilitate, in charitate et in omni virtutum genere; sit sponsus ejus Joseph, sponsus omni virtute præditus et ei in sanctitate simillimus. Sic se gessit Deus erga Josephum, inquit S. Bernardinus, nec autmandum, quod Deus, cujus providentia est admirabilis, Virgini sanctissimæ sponsum dare decreverit, nisi sanctissimum et ei in sanctitate similem: *quomodo*, inquit, *cogitare potest mens discreta, quod Spiritus Sanctus tanta unione, coniugii scilicet, uniret menti tante Virginis aliquam animam, nisi ei virtutum operatione simillimam* (ser. de S. Joseph.): addit Gerson, Deum Mariæ ita Josephum similem effecisse, ut sicut et illa, in matris utero fuerit sanctificatus, necnon in gratia confirmatus, et licet doctissimus hic universitatis Parisiensis cancellarius asserere non audeat, nec debeat, Deum fecisse Josephum Mariæ in sanctitate æqualem, eum tamen in sanctitate similem fecisse asserit: *fuit super omnes homines purus, similis Virgini gloriosæ*. O magna Josephi sanctitas! o quam magna est Josephi sanctitas per Dei providentiam! *Maximam etiam ejus sanctitatem fuisse suadet Christi contubernium*.

2. Josephum patriarcham benedicens pater ejus, dixit: *filius accrescens Joseph, filius accrescens* (Gen. 49, 22); vel, ut habet alia versio, *Joseph filius creescens juxta fontem*. Quod perfecte nostro congruit Josepho; fons enim omnium gratiarum erat Christus, juxta quem sedebat, dormiebat et vigilabat Joseph, et juxta quem in omni sanctitate crescebat. *Christus*, ut docet D. Thomas, *est principium gratiæ, secundum divinitatem quidem authoritative, secundum humanitatem vero instrumentaliter* (3 p. q. 7, art. 5). Unde omnes a Christo gratiam accipiunt: *de plenitudine ejus omnes accepimus* (Jo. 1): ab eo gratiam acceperunt omnes apostoli, omnes patriarchæ, omnes prophætæ et omnes justi, ac etiam omnes angeli; majorem autem a Christo gratiam et sanctitatem accepisse videtur Joseph, quam omnes alii, excepta Maria, quia omnibus aliis propinquior fuit, et juxta illum, seu in illius contubernio, gratia

et sanctitate crevit: *filius accrescens Joseph*. Quod ne sine gravi fundamento dictum credatur, sciendum ex eodem Doctore Angelico, quod *quanto aliquid magis appropinquat principio in quolibet genere, tanto magis participat effectum illius principii* (Ubi sup.): et sic quo aliquid magis appropinquat soli, eo majorem claritatem et illuminationem recipit: quo etiam quis magis appropinquat igni, eo magis calefit; ideo cum Joseph, una excepta Maria, Christo omnis gratiæ et sanctitatis principio propinquior fuerit, tum quia ejus pater erat; tum quia illum videbat, tangebatur, amplexabatur et frequens osculabatur; credendum quoque maximam a Christo gratiam et sanctitatem receperit. Sancti amoris igne accensa sponsa dicebat: *quis mihi det te fratrem meum sugentem ubera matris mee, ut inveniam te foris et deosculer te?* (Cant. 8, 1). Invenit feliciter Joseph quod desiderabat sponsa. Invenit æternum Dei Verbum foris, eum invenit in hoc mundo incarnatum, eum amplexatus est, eum deosculatus est, cum illo conversatus est, et ex familiari ejus contubernio maximam sanctitatem assecutus est. Si enim sanctus Joannes Baptista in matris utero sanctificatus est, cum ad Christum appropinquavit; si sanctus Joannes Evangelista sanctissimus et Christi amicissimus prædicatur, quia semel supra pectus ejus caput suum reclinavit; quanto sanctior credendus est S. Josephus, qui non solum ad Christum appropinquavit, nec semel illum tetigit, at sæpissime illum brachiis tulit, illum amplexatus est, illi cibaria ministravit, illique veri patris officia studiosissime persolvit? Certe ad sanctitatis auctorem et principium tam frequenter accedere nequibat, quin ex ejus contubernio maximam sanctitatem percipere mereretur: *Josephus*, ut ait S. Bernardinus, *cohabitando cum Jesu admirandas gratias et virtutes adeptus est* (Ubi sup.). Ad hæc maximam etiam extitisse Josephi sanctitatem suadet *amor Mariæ, quæ illi ingentem gratiarum copiam impetravit*.

3. Perfectissime noverat Maria, Deum sibi Josephum in sponsum et in virginitatis suæ tutelarem angelum dedisse; quapropter ardentissimo simul et castissimo illum prosequabatur

amore: *totius cordis affecta sanctum Joseph sincerissime diligebat*, inquit sanctus Bernardinus. Hoc autem amoris igne succensa Maria, Deum enixe deprecabatur, ut sponsum et puritatis suae custodem Josephum sanctitate et donis celestibus repleret; Maria vero pro peccatoribus et miseris orans, a Deo nunquam repulsam passa est, ejusque preces Deus semper exaudit, quanto magis exaudita est, inquit sanctus Bernardinus, cum pro dignissimo suo sponso ingentem gratiarum copiam et celestia dona a Deo petiit: *cum Maria tot et tanta impetret peccatoribus sceleratis, quanta, putas, impetraverit charismata Josepho sponso?* Maria vocatur Mater et Regina misericordiae, quia precibus suis gratiam et misericordiam innumeris peccatoribus obtinet: *Mariae virtute et precibus innumere peccatorum conversiones fiunt*, inquit S. Methodius (*in Hipapant. Do.*); et S. Ildephonsus ait, per Mariae preces multos peccatores justificari, Deique amicos et sanctos fieri: *haec est ista sancta mulier, quae pro nobis preces effundens, de inimicis amicos, de injustis justos, de peccatoribus justificatos, et de maledictis a Deo recedentibus, benedictos ad Deum accedentes efficit* (*de excell. Virg. 1*). Multi alii ex Ss. Patribus beneficia recensent, quae peccatoribus obtinet Maria, et gratias enumerant, quae iis a Deo impetrat; ex quo probe infert S. Bernardinus, quod si per Mariae preces peccatores sanctificentur, multaque a Deo beneficia obtineant, certum est a fortiori, Josephum ejus sponsum, quem summe diligebat, maximam gratiarum affluentiam et praecellentem sanctitatem a Deo precibus ejus impetrasse: *cum Maria tot et tanta impetret peccatoribus sceleratis, quanta, putas, impetraverit charismata Josepho sponso?* Tantam et per Christum et per Mariam et per seipsum sanctitatem Josephum obtinuisse censet Parisiensis cancellarius, ut ad altiores caeli sedes sit evehctus, et immediate post Christum et Mariam in caelo sit collocatus: *iste proximior Christo videtur collocandus in caelis, qui in ministerio obsequentior post Mariam inventus est in terris*. O sponsum vere sanctissimum! qui fuit etiam felicissimus.

III PARS.

S. Joseph est sponus felicissimus.

Si, ut ait Sapiens, *mulieris bonae beatus vir*, o terque, quaterque et millies beatum, imo et omnium hominum felicissimum Josephum B. V. Mariae virum, quae cunctos homines, angelosque bonitate et sanctitate superat. Jamvero ne hic non Josephi, sed Virginis panegyricum contexere videar, aliunde Josephi felicitatem auspicor, ab affinitatibus scilicet quas contraxit: si enim felicem se esse arbitratur sponsum, cum per matrimonium quod contrahit, personarum potentissimarum et clarissimarum fit affinis, felicissimus quidem extitit Josephus et omnibus aliis sponis longe felicior, quia per matrimonium quod cum Maria iniiit, factus est trium altissime Trinitatis personarum affinis; per illud enim factus est 1. pater cum Patre aeterno; filius cum Filio; 3. sponus cum Spiritu Sancto.

1. Christus Dominus, ut Verbum, a Patre aeterno est genitus: hic est Verbum divinum et substantiale, quod cor, seu intellectus Patris aeterni produxit: *eructavit cor meum verbum bonum* (Ps. 44). Hic est sapientia increata, quae ex ore, seu ex intellectu focundo Patris aeterni ante omnem creaturam processit: *ego ex ore Altissimi prodivi, primogenita ante omnem creaturam* (Eccli. 24). Hic tandem est Patris aeterni Filius, quem ante Luciferum genuit: *ante Luciferum genui te* (Ps. 109). Ideo Christus eum patrem vocat, eum ut patrem agnoscit, eumque ut patrem diligit et veneratur. O Patrem mirabilem, qui Deus est, qui aeternus est, qui immensus est, et in omni perfectionis genere infinitus! Quam felix ideo evasit Josephus per matrimonium quod cum B. V. Maria contraxit, cum per illud simul cum aeterno Patre factus sit Christi pater! erat Pater aeternus Christi, ut Verbi, pater ab aeterno: et S. Josephus nubens Mariae, factus est Christi, ut hominis, pater in tempore; ut enim ait Rupertus abbas, si Jo-

sephus est vir Mariæ, est etiam pater Christi, quem Maria genuit: *si est vir Mariæ, est pater Domini* (in c. 1 Matth.). Christi pater est Josephus, non quidem, quod illum genuerit; verum pater ejus legalis et legitimus ratione matrimonii rati non consummati, quo fit dominus filii qui supernaturaliter in sanctissimo Virginis utero formatur: si enim fons in alicujus horto miraculose oriretur, ad illum sane attineret, cujus esset hortus; Maria autem est *hortus conclusus* (Cant. 12), attinens ad Joseph ratione matrimonii; quare cum in hoc horto Christus per operationem Spiritus Sancti miraculose sit natus, ad Josephum Christus attinet, et Christi pater Josephus dicendus est: *si est vir Mariæ, est pater Domini* (Cant. 4). Quod ita verum esse censuit cancellarius Parisiensis, ut Josephum Christi patrem esse dicat non solum in hominum æstimatione, aut ex eo quod illum enutriverit; sed ex hoc maxime, quod vir fuerit Mariæ, quæ illum vere genuit: *fuit, inquit, Joseph pater Jesu reputatione; fuit pater nutritione, quia nutritus fuit; fuit tertio pater generatione, non quidem sua, sed Mariæ uxoris suæ, cooperante Spiritu Sancto* (serm. de Nativ. Virg.). Juxta veteris Testamenti leges, cum vir quidam non habens liberos, moriebatur, mortui frater viduam ejus in matrimonium ducebat, ut defuncto fratri filios excitaret; et filii qui ex hoc secundo oriebantur matrimonio, prioris mariti jam mortui dicebantur filii, ipseque illorum vocabatur pater. In Josepho quid simile intueor; ipse etenim Mariæ Virginis erat sponsus; sponsus quidem secundum carnem mortuus per virginitatis votum quod emiserat; Sanctus autem Spiritus fratris in hoc casu functus est officio: quia Mariam in sponsam sumpsit, et in sinu Mariæ, quæ etiam Josephi moraliter mortui sponsa erat, Christi corpus miraculose formavit; et sic juxta veteris Testamenti leges, Joseph est verus Christi pater non quod illum genuerit, verum quia uxor ejus Maria per Spiritus Sancti operationem illum miraculose genuit: *fuit pater generatione, non quidem sua, sed Mariæ uxoris suæ, cooperante Spiritu Sancto*. Est ergo S. Joseph simul cum Patre æterno Christi Salvatoris pater. Unde sicut Pater æternus de Christo dixit: *hic est filius meus*

dilectus (Matt. 3); ita et S. Joseph de Christo dicere poterat: *hic est filius meus dilectus*. O quam felix sponsus fuit Joseph, qui per matrimonium cum Maria contractum factus est Christi pater cum Patre æterno, *et factus est etiam filius cum Filio*.

2. Christus, ut Verbum, est verus Patris æterni Filius ab ipso vere genitus: *Ego hodie genui te*. Spiritus Sanctus a Patre æterno procedit, et ab eo vere producitur, non ideo tamen ejus dicitur filius: hoc enim soli Christo, ut Verbo, competit, quia solus Christus, ut Verbum, ex vi processionis suæ a Patre æterno in similitudinem naturæ producitur. Sicut autem Christus, ut Verbum, est Patris æterni Filius, ita Joseph ut Mariæ sponsus, est specialis quodam modo Patris æterni filius. Verum profecto omnes penitus homines Patris æterni aliquo modo esse filios per creationem, quia ab eo omnes creantur; omnes justis vocari quoque possunt Patris æterni filii per adoptionem, quia per gratiam sanctificantem, qua justificantur, Dei fiunt filii adoptivi. Sicut autem Maria specialiori quodam modo Patris æterni dicitur filia, *filia Dei Patris*; ita et beatus Joseph, ut Mariæ sponsus, specialiori quodam modo Patris æterni filius censetur. Præterea sicut nos filii Dei adoptivi efficimur per gratiam, quæ nos divinæ naturæ consortes efficit: *divinæ consortes naturæ* (1 Petr. 1, 4); ita B. V. Maria fit specialiori titulo Patris æterni filia adoptiva per specialiore, quam cum illo habet similitudinem; præstantior autem hæc Mariæ similitudo cum Patre æterno in hoc consistit, ut ait S. Ambrosius, quod Maria unum et eundem cum Patre æterno Filium habeat: *unus et idem ipse qui Filius Dei est, in una persona est filius Mariæ* (de excell. Virg. 3). Unde sicut Pater æternus Christum vocat filium suum: *hic est filius meus dilectus*; ita et Maria Christum filium suum nominat: *filii quid fecisti nobis sic?* et hæc Mariæ cum Patre æterno specialior similitudo, eam specialiter filiam ejus efficit. Josephi autem per quædam cum Patre æterno est similitudo, quia Christus simul et Patris æterni et Joseph est filius; sicut ergo Maria est Patris æterni filia per similitudinem, quia eundem habet filium cum illo; ita et Jo-

soph est Patris æterni filius per similitudinem, quia habet eundem filium cum illo. Unde Joseph una cum Christo est filius Patris æterni. Christus, ut Verbum, est Patris æterni filius per veram generationem, et Joseph est Patris æterni filius per similitudinem. O magnam Josephi felicitatem! Se felicissimam proclamabat S. Elisabeth, eo quod Christi mater eam inviderit: *unde hoc mihi, ut ceniat mater Domini mei ad me?* (Luc. 1, 63). Quam vero felicior effectus est Joseph per nuptias, quas cum Maria contraxit; cum ex ejusmodi matrimonio evasit non solum pater Christi cum Patre æterno, verum etiam filius cum filio: *imo et Mariæ sponsus simul cum Spiritu Sancto.*

3. Duos habuit sponso Maria, nempe Spiritum Sanctum et Josephum. Sponsus ejus fuit Spiritus Sanctus: *Spiritus Sanctus superveniet in te, et virtus Altissimi obumbrabit tibi.* Sponsus etiam ejus extitit Joseph: *cum esset desponsata mater ejus Maria Joseph* (Matt. 1, 18). Inter palmas, ut advertunt rerum naturalium periti, sola palma femina fructum affert; nunquam vero fructificat, nisi sub umbra palme masculæ fuerit: Maria autem palma extitit protera et exaltata ratione altissimarum virtutum et perfectionum quibus floruit: *quasi palma exaltata sum in Cades* (Eccli. 24, 18). Hæc palma divinum dedit fructum, Christum scilicet et hunc fructum tulit sub umbra duorum sponsorum, puta Spiritus Sancti et Josephi. Christum genuit sub Spiritus Sancti umbra: *Spiritus Sanctus superveniet in te et virtus Altissimi obumbrabit tibi.* Christum etiam benedictum ventris sui fructum genuit sub umbra Josephi, cui nupsit: *cum esset desponsata mater ejus Maria Joseph.* De duobus his Mariæ sponso præclare loquitur Petrus Cellensis, dicens: *quasi plebeja quidem desponsatur, sed tanquam cœlestis virgo virtute divina imprægnatur* (De paup. 6, 21). Ex quibus verbis liquet, Josephum fuisse Mariæ sponsum, quia illam desponsavit, sicut alia plebeja desponsari solet ab homine: Deusque eam a Josepho sic desponsari voluit, ut Christus putaretur Josephi filius: *quasi plebeja quidem desponsatur*; at his verbis liquet etiam quod alium

habeat sponsum Mariæ, nempe Spiritum Sanctum, cujus divina operatione in Virginis utero corpus Christi miraculose formatur: *virtute divina imprægnatur.* Duo autem illi Mariæ sponsi illæsam ejus servavere virginitatem, fuitque *virgo ex Deo, virgo ex homine*, ut loquitur S. Ildephonsus (de Virg. Mar., 1): Maria fuit *Virgo ex Deo*, quia Spiritus Sanctus illibatam ejus servavit virginitatem; *Virgo est que Deo nubit*, inquit S. Ambrosius: fuit etiam *Virgo ex homine*, quia Joseph virgo fuit et virgo permansit: *dico ipsum Joseph virginem fuisse, ut ex virginali conjugio Virgo filius nasceretur* (S. Hieron. contra Helvid.). Quantus ergo inuit honos Josepho, ex hoc quod simul cum Spiritu Sancto Mariæ sponsus extiterit! o quanta Josephi felicitas, quod tam sublimem et tam divinam contraxerit affinitatem! Fuit Joseph sponsus nobilissimus, si spectentur *qualitas filii David*, quæ illi juste tribuitur; *genealogia domus ejus*, qua nulla præclarior reperitur; et ejus gentilitia stemmata, quibus alia clariora non habentur. Fuit etiam Josephus sponsus sanctissimus, *tum per Dei providentiam, tum per Christi contubernium, tum per Mariæ preces.* Denique extitit Joseph sponsus felicissimus, quia per matrimonium quod cum Maria iniiit, quandam cum tribus personis divinis contraxit affinitatem et similitudinem: fuit enim *Pater cum Patre æterno, filius cum filio et sponsus cum Spiritu Sancto.* O mirabilem sponsum! magnus quidem Josephus, quia Christi Pater, magnus quoque, nec satis commendandus, quia Mariæ sponsus. Hæc serio verba ponderate, *Joseph virum Mariæ*, et quid magnum, quid augustum, quidve supra modum sublime de Josepho cogitabitis. Quum autem Joseph sponsus fuerit nobilissimus, sanctissimus et felicissimus in hoc mundo, vivit modo sponsus potentissimus in cœlo. Insignis concionator *Bernardinus de Bustis*, ut ostendat summam Josephi potentiam ad impetrandum a Deo favores in gratiam suorum clientum, ait, quod *cum Christus duas haberet claves Paradisi, unam dedit Matri suæ et aliam sponso ejus Josepho.* Sanctum etiam Josephum ut commune propitiatorium proponit Doctor Angelicus, aliis namque

Sanctis, inquit, in aliqua necessitate nobis subvenire datum est; S. Josepho in omnibus: *sanctissimo Joseph in omni necessitate concessum est opitulari* (in 4 D. 45, q. 3, art. 2). Hoc probe noverat S. Virgo Theresia, quæ filiabus suis spiritualibus dicitabat, ut multos apud Deum intercessores et patronos habere conarentur, et præcipue Josephum Christi patrem et Mariæ sponsum dignissimum, quippe qui in cælo potentissimus. Beatæ virginis Theresiæ salutari huic adheretæ consilio; in omnibus necessitatibus vestris, sive spiritualibus, sive corporalibus, ad Sanctos accurrete, eorum auxilium et patrocinium supplices postulate, atque ad sanctum Josephum in primis advolate, eum crebro magno cum fervoris et reverentiæ affectu rogate, ut suo vos foveat patrocinio. Si gravis quædam vos tentatio urgeat, *ite ad Joseph*; si inordinata quædam passio vos ad peccatum alliciat, *ite ad Joseph*; si vitium aliquod eradicare, virtutem aliquam assequi cupitis, *ite ad Joseph*; in omnibus necessitatibus auxilium ejus implorate, eique devote cum sancto Bernardino Senensi dicite: *memento nostri, beate Joseph, et tuæ orationis suffragio apud tuum putaticum Filium intercede; sed et beatissimam Virginem sponsam tuam nobis propitiam redde, quæ Mater est ejus, qui cum Patre et Spiritu Sancto vivit et regnat per infinita sæcula sæculorum* (1). Amen.

(1) Ad fidelium devotionem ac fiduciam erga S. Josephum fovendam præstat afferre decretum, quo S. P. Pius IX s. m. anno 1870, illum declaravit Catholicæ Ecclesiæ patronum. « Quemadmodum Deus Josephum illum a Jacob Patriarcha progenitum præpositum constituerat universæ terræ Ægypti ut populo frumenta servaret, ita temporum plenitudine adventante, cum Filium suum unigenitum mundi Salvatorem in terram misuras esset, alium selegit Josephum, cujus ille primus tyrum gesserat, quemque fecit Dominum et Principem domus ac possessionis suæ, principaliternque thesaurorum suorum custodem elegit. Siquidem desponsatam sibi habuit Immaculatam Virginem Mariam, ex qua de Spiritu Sancto natus est D. N. Jesus Christus, qui apud homines putari dignatus est filius Joseph, illicque subditus fuit. Et quem tot reges ac prophætæ videre exoptaverant iste Joseph non tantum vidit, sed cum eo conversatus, eumque paterno affectu complexus, deosculatusque est; necnon

DE SANCTO BENEDICTO

CONCIO UNICA.

Tanquam prodigium factus sum multis (Ps. 70, 7).

Sicut sua monstra habet natura, ita et prodigia sua habet gratia. Cum inter animantia aliquod invenitur mancum ac multum deforme, illud vocamus monstrum; et cum inter Sanctos aliquem scientia, gratia, miraculis vel virtutibus prælucentem videmus, illum prodigium esse dicimus. Unde hæc habetur differentia inter naturæ monstra et gratiæ prodigia, quod monstra, quæ cum timore et horrore inspicimus, sint effectus, seu fetus a recta et solita speciei suæ dispositione degenerantes et insigni aliquo vitio, aut errore ab ea defectentes: *monstris et portentis naturalium forma turbatur* (Tertul. Apol. 20);

solertissime enutrivit quem populus fidelis uti panem de cælo descensum sumeret ad vitam æternam consequendam. Ob sublimem hanc dignitatem, quam Deus fidelissimo huic servo suo contulit, semper beatissimum Joseph post Deiparam Virginem ejus sponsam, Ecclesiæ summo honore ac laudibus prosecuta est, ejusque interventum in rebus anxii imploravit. Verum cum tristissimis hisce temporibus Ecclesiæ ipsa ab hostibus undique insectata adeo gravioribus opprimatur calamitatibus, ut impii homines portas inferi adversus eam tandem prevalere antumarent, ideo Venerabiles Universi Orbis Catholici Sacrorum Antistites snas et Christi fideliū eorum curæ conceditorum preces summo Pontifici porrexerunt, quibus petebant, ut S. Josephum Cath. Ecclesiæ patronum constituere dignaretur. Deinde cum in sacra Œcumenica Synodo Vaticana easdem postulationes et vota anxius renovasset, SS. D. N. Pius Papa IX nuperima ac luctuosa rerum conditione commotus, ut potentissimus S. Patriarchæ Josepho se ac fideles omnes committeret, Sacrorum Antistitum votis satisficere voluit, eumque Catholicæ Ecclesiæ Patronum solemniter declaravit. Merito igitur in omni necessitate, summaque fiducia B. Joseph a cunctis est invocandus postquam divinæ sane Providentiæ consilio totius populi Christiani patronus est constitutus. N. E.